

РЕШЕНИЕ

№ 5521

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав,** в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **189** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 - 285 от Закона за изпълнение на наказания и задържане под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 203 и следващите от АПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 87873/02.10.2023 г. по описа на СРС, подадена от Х. А. К., ЕГН [ЕГН], гр .С., [жк], [жилищен адрес] срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" с искане за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2000 лв. поради поставянето му в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода в периода от 10.09.2021 г. до 10.02.2022 г. и от 26.06.2022 г. до 09.12.2022 г., както и в Затвора [населено място] за периода 09.12.22 г. до 29.03.23 г. (уточнение в о.с.з. на 03.07.2024 г.).

Първоначалната искова молба, по която е образувано гр.д.№ 55260/2023 г. по описа на СРС, е насочена срещу инспектор И. И. и инспектор А. С., двамата на длъжност ИСДВР при З. „К.“ към Затвора [населено място]. В нея се твърди, че ищецът е преместен в З. „К.“ на 25.08.2021 г., където бил разпределен в 3-та група с ИСДВР И. И.. Веднага след преместването му започнали заплахи от страна на ИСДВР. През м.септември 2021 г. бил назначен на работа във фирма „ВиК“ С., когато забелязъл, че друг лишен от свобода вкарва чрез свои познати телефонни апарати. Подал сигнал до ИСДВР И. И. и на следващия ден бил оставен „на разпореждане“ и преместен в наказателна фирма „Морски дар“ по предложение на ИСДВР И. И.. Там също забелязал, че роми донасят на друг лишен от свобода GSM-и и наркотици. Ищецът отново внесъл сигнал до ИСДВР И. И., но той му казал „да не се занимава“, защото

ще остане без работа. Ищецът не се отказал да пише сигнали и тогава ИСДВР И. И. и инспектор А. С. го извикали и го принудили да напише молба за преместване в друг затвор. Репресията срещу него продължила, защото бил преместен във 2-ра група, при ИДСВР А. С.. Там бил настанен в килия на четвъртия етаж, при бисексуален, агресивен ром, който отглеждал 3-4 котки. На 27.09.2022 г. ИДСВР А. С. го оставила „на разпореждане“ и бил спрян временно от работа заради поредния подаден сигнал, че л.св. А. Д. ще вкара наркотици в затвора. Заради този сигнал изгубил работата си, а ИДСВР А. С. разпоредила „да му бъде спряна карта лавка“ и да не му бъдат давани пари „кеш“. След това разпоредила близките му да не идват на свиждане, за да не му носят храна. На 04.10.2022 г. и на 06.01.2023 г. внесъл искания за прекратяване на действия/бездействия срещу ИДСВР А. С. до АССГ по реда на чл.277 от ЗИНЗС, но не получил отговор. На 19.10.2022 г. подал молба за преназначаване от фирма „Морски дар“ в МВР-Болница. На 04.11.2022 г. бил наказан със заповед № 220, но тя била отменена. На 02.10.2022 г., по негов сигнал, бил извършен обиск в 10-та килия, 3-ти етаж, в З. „К.“, при който били открити наркотици. Въз основа на изложеното ищецът претендира от всеки от двамата ответници – физически лица обезщетение по 2000 лв., ведно със законната лихва.

След няколко уточнителни молби на ищеца, се установяват следните релевантни към отговорността по чл.284-285 от ЗИНЗС твърдения в исковата молба:

1. Лишаване от медицинско лечение в периода от 10.09.2021 г. до 10.02.2022г. Ищецът твърди, че поради спукване на двете тъпанчета е претърпял хирургическа интервенция Миринопластика. След това му бил отказан преглед, "вадене на пластиката и памуците от ушите му". Ищецът получил "лъжливи обещания, лекарска немарливост и мълчаливи откази".

2. Ищецът бил спрян умишлено от работа. Твърди, че до 26.06.2022 г. е работил във фирма "Морски дар". Бил спрян от работа поради "порочна практика на ИСДВР А. С., за което не получил документ и не му била обяснена причината за спирането“. Спирането било поради безпричинното му „оставане на разпореждане“, при което ИСДВР А. С. решавала кога да започне работа. Не получил документ за спирането си от работа. Според уточнителна молба от 01.04.2024 г. неимуществените вреди се изразяват в публично унижение и оставане без доходи, поради което "бил докаран до просия".

3. Бил наказан със Заповед № 220 от 04.11.2022 г., отменена със заповед № 36 от 17.11.2022 г. на началника на затвора.

4. На 01.11.2022 г. подал поредна молба за преместване в друг затвор. Вместо това, бил преместен от 3-та във 2-ра група на З. "К.", а на 06.12.2022 г. бил преместен в 3-та група на Затвора С.. Твърди, че след преместването му в 3-та група на Затвора С. бил поставен в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието: бил изолиран; имал право на каре веднъж на ден от 17:00 часа до 18:00 часа, все едно е "строг режим"; бил принуждаван да работи събота и неделя "на багаж"; бил настанен в таванско помещение, където рядко имало топла вода; спалното помещение било пренаселено.

В уточнителна молба от 14.03.2024 г. сочи, че след преместването му в трета група на Затвора С. (не може да уточни период - молба от 01.04.2024 г.) бил поставен в нечовешки условия, които го принуждавали да се чувства безпомощен и малоченен. Изразявали се в следното: имал право на каре само веднъж на ден от 17:00 до 18:00 часа; бил принуждаван да работи събота или неделя "на багаж"; бил настанен в

таванско помещение, където рядко имало топла вода; спалните помещения били пренаселени, а таваните "отсечени".

5. Бил настанен в килия с неблагоприятни условия, в които имало "три-четири котки" и вонята в килията била непоносима. Твърди, че цялата администрация на З. "К." била запозната с проблема, че л.св. Т. Н. В. притежава котки, но не вземала отношение. Въпреки, че ищецът подавал молби за преместването му в друго помещение, те не били уважени.

В същата килия бил настанен с агресивен, би-сексуален ром Т. Н. В., който ежедневно го "провокирал". Според уточнителна молба от 01.04.2024 г. бисексуалният ром го биел, причинявал му сексуален тормоз и го изнасилвал. Многократно подавал молби за преместване, но те не били уважени. От 15.09.2022 г. до 06.12.2022 г. бил репресиран от л.св. Т. В. по негови думи „по нареждане на ИСДВР И. И. и ИСДВР С.“.

6. Картата му за лавката била блокирана, с което умишлено бил оставен без парични средства. ИСДВР А. С. му казала, че „няма да види пари на ръка“. Карта лавка била активирана няколко дена след като бил преместен от З. „К.“ в Затвора [населено място], около 14-15 декември 2022 г., като дотогава умишлено бил лишен от парите си.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП оспорва исковата молба в писмен отговор от 26.04.2024 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. Д.. Твърди, че липсва неизпълнение на вменени от закон задължения от страната на ответника, които да ангажират отговорността му за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС. Сочи, че неимуществените вреди не се предполагат, а следва да бъдат доказани, а в случая липсвали доказателства за нарушение на физическото или психическо здраве на ищеца, в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с действия или бездействия на длъжностни лица при ответната администрация. Претендира за отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор – представител на СГП счита, че исковата претенция е неоснователна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в исковата молба доводи, изразеното становище на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Разпоредбите на чл.284-286 от ЗИНЗС, вр. чл.3 от с.з., уреждат защита на осъдените и задържаните под стража лица срещу поставянето им в неблагоприятни условия, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тази правна уредба е приета в резултат на серия от осъдителни решения на ЕСПЧ срещу България за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ поради условията за пребиваване в местата за лишаване от свобода в страната ни и пряко кореспондира с абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ. Разпоредбата на чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Тя забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата (виж А. и други,

цитирано по-горе, § 139, с допълнителни препратки).

За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на лицето. Въпреки, че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принизява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл. 3.

За да попадне задържането специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен.

При оценка на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията.

При постановяване на решението си настоящият съдебен състав приема, че следва да съобрази стандартите, заложи в Европейските правила за затворите. Макар да представляват само препоръки на Комитета на министрите към държавите-членки на Съвета на Европа по отношение на минималните стандарти, които следва да се прилагат в затворите, същите са отправна точка за преценката дали е налице нарушение на забраната за жестоко, нечовешко или унижително отношение.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: 1. акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона; 2. настъпила, в резултат на нарушението имуществена/неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС оборима презумпция и 3. пряка и непосредствена причинна връзка между вредите и нарушението (в този смисъл е Решение № 15247 от 12.11.2019 г. по адм. д. № 813/2019 г., III отд. на ВАС).

Предвид заявените с исковата молба оплаквания, съдът следва да установи: А/ поставен ли е бил ищецът, като лишен от свобода, в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), достигащи прага на нечовешко или унижително отношение (чл.3, ал.1 от ЗИНЗС) и изразяващи се в действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото му достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност, малоценност, на стрес или трудности с

интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), съответно: претърпял ли е неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от тези условия; Б/ съумял ли е ответникът (арг. чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС) да опровергае твърдението за претърпени неимуществени вреди, като установи и докаже, че не е бездействал, осигурявайки през исковия период „благоприятни условия за изтърпяване на наказанието“. Оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди, които са пряк резултат от поставянето му в неблагоприятни условия в нарушение на чл.3, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС.

По конкретните оплаквания на ищеца съдът намира следното:

1. Относно лишаване от медицинско лечение в периода от 10.09.2021 г. до 10.02.2022г.:

Според Медицинска справка от 26.04.2024 г. на медицински фелдшер Д. Ш. към Затвора [населено място] (л.38), л.св. Х. А. К. е посещавал двукратно амбулаторния кабинет в З. „К.“ по повод остри респираторни инфекции. Получил е необходимата терапия. Прегледите са отразени в амбулаторния журнал под №4022 от 19.11.2021 г. и №131 от 14.01.2022 г.

Мирингопластика на тъпанчевите мембрани е извършена на 10.10.2021г. (неделя) в СБАЛЛС към Затвора [населено място], където л.св. пролежава до 11.11.2021 г. Не е извеждан след посочения период поради усложнена Ковид ситуация и отказ на УНГ отделенията за прегледи. Лицето е консултирано в УМБАЛ „Царица Й.“ (И.) на 11.08.2022г. От направена отоскопия е установена двустранно нормална анатомия на мембрани тимпани, което показвало абсолютно адекватни мерки с оглед запазване здравето и слуха на Х. А. К..

Приложен е Лист за преглед на пациент Х. А. К. № 113009 от 11.08.2022 г., издаден от д-р Т. Й., при болнично заведение № [ЕГН], че по анамнеза на пациента след нанесен му побой през 2019 г. той има затруднено носно дишане, с давност от много години. При извършения преглед е установена изкривена носна преграда – вдясно, тежкостепенна девияция на носната преграда. Към момента на прегледа не се налагала спешна оперативна интервенция. Такава можело да се извърши в планов порядък. Обективно състояние: Отоскопия – двустранно нормална анатомия на мембрани тимпани и ВСП (л.108).

Установява се от Епикриза ИЗ 277 (л.92 и л.109), издадена от СБАЛЛС – Хирургичен сектор, на името на Х. А. К., с данни за болничен престой в периода от 10.10.2021 г. до 11.11.2021 г. и диагноза „Състояние след травматично разкъсване на тъпанчева мембрана. Мирингопластика“. Според епикризата, пациентът постъпил в СБАЛЛС за продължаване на лечението след Мирингопластика на ухото в добро общо състояние. Отбелязан е „гладък следоперативен период“.

Според писмо от 24.07.2024 г. на директора на МЦ към Затвора [населено място] (л.104-105) Мирингопластиката на ищеца е извършена в УМБАЛ Царица Й. на 10.10.2021 г. и е протекла без усложнения. Същият ден е настанен в СБАЛЛС Затвора [населено място], където пролежава до 11.11.2021 г. В медицинската документация на МЦ към Затвора [населено място] липсват данни за „...вадене на пластика и памуци от ушите му...“. „Пластика“ е оперативен термин, а не предмет, който се изважда или поставя в ушите. Не е консултиран вторично във външно лечебно заведение до края на годината, както и в началото на 2022г. поради възобновяване на Ковид карантината

и забрана на медико консултативните процедури от МЗ. Консултиран е отново в УМБАЛ Царица Й. на 11.08.2022г., където му е извършена отоскопия на двете уши и вътреслухови проходи. Заключение на консултиращия специалист е: „...двустранно нормална анатомия на тъпанчевата мембрана и вътре слуховите проходи“. Или тъпанчевите мембрани са зараснали нормално без клиничен рецидив. Заключение на директора на МЦ към Затвора [населено място] е, че К. не би могъл да се оплаква от неправомерно лечение или липса на такова.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства навежда на категоричен и несъмнен извод, че на ищеца е оказана адекватна медицинска помощ по повод на установен медицински проблем с тъпанчевите мембрани. След извършената му хирургична интервенция Мирингопластика на тъпанчевите мембрани лицето е пролежало в СБАЛПС към Затвора [населено място], от **10.10.2021г.** (неделя) до **11.11.2021 г.** Този продължителен период е достатъчен за проследяване на медицинското му състояние и според издадената от СБАЛПС Хирургичен сектор Епикриза ИЗ 277 пациентът е в добро общо състояние с отбелязан „гладък следоперативен период“. В допълнение, на 11.08.2022 г. К. е консултиран в УМБАЛ „Царица Й.“ (И.), където при направена отоскопия е установена *двустранно нормална анатомия* на мембрани тимпани, *което показвало абсолютно адекватни мерки с оглед запазване здравето и слуха на Х. А. К.*

Въз основа на изложеното не се установява нарушение на чл.3 от ЗИНЗС във връзка с твърденията на ищеца за липса на адекватно медицинско обслужване.

2. Относно трудовата дейност на ищеца:

Ищецът твърди, че до 26.06.2022 г. е работил във фирма "Морски дар". Бил спрял от работа поради "порочна практика на ИСДВР А. С., за което не получил документ и не му била обяснена причината за спирането". Спирането било поради безпричинното му „оставане на разпореждане“, при което ИСДВР А. С. решавала кога да започне работа. Не получил документ за спирането си от работа. Според уточнителна молба от 01.04.2024 г. неимуществените вреди се изразяват в публично унижение и оставане без доходи, поради което "бил докаран до просия".

Представено е писмо изх. № 20611/31.01.2023 г. по описа на Софийска градска прокуратура и вх. № 1674/31.01.2023г. по описа на Затвора [населено място], издадено от прокурор Н. А. по повод на подадени от ищеца Х. А. К. два броя жалби.

Според писмото ищецът е поискал проверка по повод отправени срещу него заплахи от длъжностни лица при З. „К.“ – инспектор А. С. и инспектор И. И.. Във връзка с проверката, инспектор „вътрешна сигурност“ към Затвора [населено място] провел беседи с Х. А. К., с други лишени от свобода, както и с двамата служители на длъжност ИСДВР. *Проверката не установила по категоричен начин твърденията на К., но с цел превенция е дадена препоръка за преместването му в Затвора С., където да бъде настанен в 3-та група – лишени от свобода от „открит тип“.*

Според съда, писмото на СГП е показателно за поведението на ищеца по постоянно писане на жалби и сигнали срещу пенитенциарната администрация и условията за изтърпяване на наказанието. Конкретно, жалбата срещу

действията на ИСДВР И. И. и ИСДВР А. С., описани подробно в първоначалната искова молба, не е установила твърденията на К.. Изложеното е косвено указание за липса на противоправно поведение от страна на служителите на ГДИН.

Със Заповед № 255 от 10.09.2021 г. на началника на З. „К.“ на л.св. Х. А. К. е възложена работа на външен обект „ВиК“, от понеделник до петък, на 8-часов работен ден, считано от 11.09.2021 г.

Със Заповед № 321 от 14.12.2021 г. на началника на З. „К.“ на л.св. Х. А. К. е възложена работа на външен обект „Морски Дар 09“, от понеделник до петък, на 8-часов работен ден, считано от **15.12.2021 г.**, като е отменена предходната Заповед № 255 от 10.09.2021 г.

С три броя молби от 19.09.2022 г., от 06.10.2022 г. и от 18.10.2022 г. л.св. К. поискал: да бъде преназначен от работа във фирма „Морски дар“ на работа по обява № 069/16.09.2022 г. в МВР-Болница, съответно от работа във фирма „Морски дар“ на работа в Апелативен съд и в една от следните инстанции: МВР-Болница, Апелативен съд или О. „Г.М. Д.“.

С писмо от 24.10.2022 г. на Х. Р. – управител на „Морски Дар 09“ ООД е изразено мнение, че л.св. Х. А. К. не може да изпълнява поставените задачи и не спазва вътрешните правила за работа.

Със Заповед № 166/25.10.2022 г. на началника на З. „К.“ л.св. Х. А. К. е освободен от работа на външен обект „Морски Дар 09“ ООД, считано от **26.10.2022г.**

Съвкупната преценка на описаните доказателства навежда съда на извод, че прекратяването на работата на ищеца в „Морски Дар 09“ ООД не е свързана с действия на ИСДВР А. С.. Управителят на дружеството е подал молба за невъзможността на К. да изпълнява задълженията си, а и преди това, самият лишен от свобода е подал три броя молби от 19.09.2022 г., от 06.10.2022 г. и от 18.10.2022 г. за преназначаване на друга работа.

Дължим е извод за липса на нарушение на чл.3 от ЗИНЗС във връзка с действия на ИСДВР А. С., която „спряла от работа“ л.св. Х. К.. Относно т.нар. „оставане в разпореждане“, съдът ще се произнесе в т.3 при обсъждане на свидетелските показания.

3. Относно преместванията на ищеца:

Ищецът твърди, че на 01.11.2022 г. подал поредна молба за преместване в друг затвор. Вместо това, бил преместен **от 3-та във 2-ра група** на З. „К.“, а на 06.12.2022 г. бил преместен в 3-та група на Затвора С.. В уточнителна молба от 14.03.2024 г. сочи, че след преместването му **в трета група на Затвора С.** (не може да уточни период - молба от 01.04.2024 г.) бил поставен в нечовешки условия, които го принуждавали да се чувства безпомощен и малоценен.

Според Доклад рег. № ИЗ-5744 от 13.05.2024 г. на ИСДВР И. И. при З. „К.“ с информация по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС (л.36-37), К. постъпил в З. „К.“ на 24.08.2021 г., когато бил разпределен в 3-та група. По време на престоя си в З. К. ищецът е пребивавал в стандартно спално помещение, находящо се в блок 2, както следва:

- от 09.09.2021г. е настанен на ет. 1, спално помещение № 11 с Ц. М. И. и Х. Е. Д..

- от 30.11.21 г. остава на ет. 1, спално помещение № 11 с Х. Е. Д. и А. В. С., като на 30.12.21г. А. С. е настанен в друго сп. помещение и остават Х. А. К. и Х. Е. Д..

До 10.02.22 г. Х. А. К. е бил настанен само с гореописаните лица и не е настаняван в друго спално помещение.

Към 26.06.22г. Х. А. К. остава на ет.1, сп.пом. № 11 с л.св. Е. С. А..

На **23.09.22г.** Х. А. К. е преразпределен във втора група и е настанен в бл.1 ет. 4, сп.пом. № 2 с л.св. Т. К. О..

Към 24.10.22г. Х. А. К. е настанен в бл.1 ет.4, сп. пом. № 1, с л.св. Т. Н. В..

По повод изискана му по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС информация ответникът е представил жалба (без дата) от л.св. Х. А. К. до началника на Затвора [населено място] (л.52). С нея ищецът поискал „да се прекратят нечовешките отношения на ИСДВР С. спрямо него“. Те се изразявали в следното:

1. Бил настанен в килия на 4-я етаж, независимо, че имал фобия от високо.
2. Бил настанен в килия с човек, който не поддържал лична хигиена и дрехите му миришели.

3. Този човек имал здравословни проблеми, напикавал се, по време на сън хъркал, държал лампата в коридора запалена и ищецът не можел да спи, при ходене по нужда през нощта, тряскал вратите, взимал му дистанционното на телевизора и не му давал да гледа каквото си поиска с цел да го провокира.

Въз основа на тази жалба на ищеца и резолюция върху нея от **24.10.2022 г. на началника на З. „К.“**, л.св. К. е преместен в друго спално помещение. Дължим е извод, че жалбата на ищеца е уважена и **на 24.10.2022 г.** същият е преместен в друго спално помещение, където бил настанен и л.св. Т. В., именно във връзка с неговата жалба, а не поради умишлени действия от страна на ИСДВР А. С..

Приложена е Докладна записка от 13.09.2022 г. на ИСДВР И. И. до началника на З. „К.“ (л.55), според която л.св. Х. А. К. е подал молба до началника на затвора, според която „началникът на З. „К.“ е разпоредил да не се работи с него, да не получава награди и режимът му да не бъде заменен“. Поради изчерпан доверителен контакт в л.св. ИСДВР И. И. предложил л.св. К. да бъде преместен в друга група.

Според Доклад рег. № ИЗ-5744 от 13.05.2024 г. л.св. К. е преместен от 3-та във 2-ра група на З. „К.“ поради „изчерпан доверителен контакт между ИСДВР И. и л.св.“, тъй като К. пишел жалби и сигнали с невярна информация, както лично срещу ИСДВР, така и срещу администрацията на затвора, което според ИСДВР И. се потвърждавало от приложено диференцирано психологическо изследване на инсп. психолог в З. К. **от 13.10.22г.**

Приложено е Диференцирано психологическо изследване на л.св. Х. А. К., изготвено на 13.10.2022 г. от инспектор психолог към З. „Кразичене“, според което при л.св. К. се отчита подчертано поведение, търсещо внимание, реагира хистрионно, демонстрира завишени нива на тревога, стигаща до параноичност. Склонен към фиксиране при актуален проблем, трудно преработва неуспехи, като най-често използва незрели психологични защити като регрес и пасивно-агресивно поведение за преодоляване на неудовлетворението. Натрупаното напрежение в пенитенциарната среда,

възникващо от сериозната поведенческа и нормативна рамка, намира редуциране чрез изискване от другите на признание за значимост на личността му. Претенциозен и изискващ, зависим към одобрение, като крие минало и информация, която би го представила в неблагоприятна светлина. На база постижения, мотивация и резултатност, самооценката на л.св. К. е определена като неадекватно завишена, а явленията и ситуациите, които му носят чувство за неудовлетвореност и нараняват представата за собствения Аз, пораждаат високи нива на тревожност и склонност към действия с манипулативна насоченост, с цел да си осигури необходимата увереност. По време на престоя си в местата за лишаване от свобода, неколкократно е демонстрирал себеувреждащо поведение под формата на гладни стачки, *неадекватни претенции за местонахождение на спално помещение*, сегрегация от средата по собствено желание, опити за *манипулативно поведение към служители, открити обвинения в некомпетентност и липса на доверие към администрацията на Затвора - С.* Болезнено преживява откази, нисък праг на фрустрация. Склонен да изтръгва обещания. Скалата за социалната желателност е във високи стойности, т.е. съзнателно е манипулирал впечатленията с цел да покаже идеален образ за себе си, както и своята свръх дисциплинираност и висок морал, което не кореспондира с деянията, за които изтърпява наказание лишаване от свобода, които са с користо-насилствен и изцяло насилствен характер. Очаква специално отношение без да е поел реципрочни задължения. Наблюдава се много силно чувство за себеуважение, като подобно поведение се възприема от околните като безцеремонност и арогантност. Илюзорните и променящи се връзки преобладават, защитните механизми, които често използва, са отричане, изопачаване и т.нар. проекция или приписване на собствени неприемливи емоции на другите. Скалата за психосоматични изяви на въпросника значимо се отличава от условната норма, а това говори за изразяване на психични затруднения във соматични симптоми чрез фокусиране към здравословното състояние. Изследваното лице действително има здравословни проблеми, но интерпретира полученото медицинско внимание и мнение като неадекватно и в разрез с „действителните му нужди“. Често използва соматичните си оплаквания като повод за привличане на вниманието.

Според психологическото изследване израз на генерираното напрежение при изследваното лице се явява и задълбочаващото се **кверулантното поведение** (по данни от Уикипедия: Кверулантът или лице с кверулантно поведение (от лат. *querulus* – оплакващ се) е лице, което obsесивно чувства себе си като жертва на неправда, най-вече поради малозначителни или напълно неоснователни събития или постъпки от страна на други хора. Кверулантите често се обръщат със своите оплаквания и искания за помощ и съдействие към властите или към медиите), *което л.св. К. демонстрира още в началото на изтърпяването на наказанието*. В резултат на това, същият интензивно изготвя огромно количество жалби, писма, молби и др. подобни до най-различни инстанции и институции по различни въпроси и настоява, че не получава полагащото му се медицинско обслужване, както и открито демонстрира недоверие и неодобрение в провежданата корекционна работа с него. Л.св. е в конфликти със служители, ангажирани в процеса на

ресоциализация, като демонстрира изключително завишено недоверие спрямо администрацията на общежитието. В заключение, психологът е направил предложение лицето да доизтърпи оставащия срок на наказанието си на територията на друго пенитенциарно заведение.

Разпитан като свидетел, служителят на ГДИН И. Я. И. установява, че познава ищеца от разпределянето му в ЗО К. през 2021 г. - 2022 г. При пристигането си на 24.08.2021 г. в ЗО К., К. бил разпределен в трета група, на която И. бил ИСДВР. Според свидетеля К. пишел лъжи и неистини на различни институции срещу служителите на ЗО К.. Поради изчерпване на доверителен контакт с л.св., К. бил разпределен в друга група, където останал за кратък период от време и после по негова молба бил назначен на работа в Затвора С..

Представеното Диференцирано психологическо изследване на л.св. Х. А. К., от 13.10.2022 г. на инспектор психолог към З. „Кразичене“ придава достоверност на показанията на свидетеля И. И. относно кверулантното поведение на ищеца, изразяващо се в постоянно писане на жалби и сигнали, с демонстрирано изключително завишено недоверие спрямо администрацията на общежитието, което води до конфликти със служителите, ангажирани в процеса на ресоциализация. Тези обстоятелства навеждат съда на извод, че наведените в исковата молба твърдения и оплаквания също са резултат на специфичното психично заболяване на ищеца (кверулантно поведение), а не са по причина на твърдяното от него „унизително и нечовешко отношение от страна на ИСДВР И. И. и ИСДВР А. С.“.

Свидетелят И. пояснява използвания в исковата молба израз „оставане в разпореждане“ от ИСДВР в смисъл, че до тогава (до пребиваването на К. в З. К.) нямали практиката да остават дежурни, за да може да водят корекционна дейност с л.св., след като се завърнат от работните обекти, което винаги било след 17:00 часа, а работното време на служителите било до 17:00 часа. Към настоящия момент (момента на даване на показанията на 24.01.2025 г.) ИСДВР оставали на такива дежурства от 17:00 часа до 19:00 часа и така отпаднала необходимостта от това да оставят л.св. „в разпореждане“. Това означавало, че л.св. остава в общежитието, не отива на работа и по този начин с него се води корекционна дейност от ИСДВР, както и документооборот от л.св. към ИСДВР и обратно. Негативното за работника било, че не е на заплата и не му се води надник.

Въз основа на посочената от св. И. практика на ИСДВР да оставят лишения от свобода „на разпореждане“ съдът приема, че не се касае за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС. Т.нар. „разпореждане“ не може да се приеме за „изтезание, жестоко, нечовешко или унизително отношение“ по смисъла на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3, ал.1 от ЗИНЗС. Напротив, установява се, че посредством оставането на лишения от свобода в общежитието, с него се води корекционна дейност, която е характерна и задължителна в пенитенциалното заведение, вкл. се улеснява документооборотът от и към лишения от свобода. Фактът, че по този начин лицето се лишава от работното си възнаграждение, респ. от намаляването на наказанието поради работа, не навежда на унизително отношение. Още по-малко достига прага на суровост, необходим, за да се установи нарушение по чл.3 от ЕКПЧ. Както е пояснил

Съдът в С., за да попадне наказанието под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да *надхвърлят* неизбежния елемент на страдание и унижение, *свързани със самото лишаване от свобода*. В конкретния случай, мярката „оставане на разпореждане“ е свързана със самото лишаване от свобода и водената корекционна дейност, поради което не може да се приеме, че е в нарушение на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС, т.е., че се касае за поставяне на лицето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

По-нататък, свидетелят И. установява, че след като К. бил преведен в ЗО К., свидетелят изготвил с него план на присъдата, който се състоял както от корекционна дейност, така и недопускане на дисциплинарно нарушение, спазване на реда и ограниченията. Х. направил точно обратното - започнал с клевети, жалби и лъжи, при което свидетелят му съобщил, че договорката, която имат по плана на присъдата, няма как да се случи, и така загубили доверителен контакт. Преместването на К. в Затвора С. *станало по негово желание, кандидатствал по обява за работа и се преместил да работи в Затвора С..*

Изложената причина за преместване на ищеца от една в друга група на З. К., а впоследствие, през м.декември 2022 г., и в Затвора [населено място], се установява и от писмените доказателства по делото. А именно, по желание на самия лишен от свобода, свързано с упражняване на трудова дейност от негова страна. Въз основа на изложеното е дължим извод, че наведените от ищеца твърдения за „принудително“ преместване или такова, чрез което върху него се оказва принуда или поражда чувство на страх, незащитеност или малоценност, не се установяват от доказателствата по делото.

Относно израза „работа на багаж“, св. И. установява, че в Затвора С. най-вероятно колегите са направили някакъв режим на смени на лишените от свобода, които работят там от открит тип, за да подпомагат вкарването на багажа, при свижданията на гражданите към лишените от свобода. Това било така, тъй като лишените от свобода от закрит тип не могат да излязат от корпуса на затвора, за да взимат багаж.

Другият свидетел В. Г. П. познава ищеца от постъпването си в ЗО К. през месец декември 2020 г. Не са били заедно в общо спално помещение, но са били в 3-та група при ИСДВР И.. Контактували си постоянно през светлата част на деня, тъй като общежитието било от открит тип, но били на различни етажи, които се заключвали след 19:00 часа. Свидателят П. установява, че ищецът бил спрял от работа във фирма „Морски дар“, поради това, че не е удобен на администрацията. Там така правели с всички – „иска се дадена услуга от теб и ако ти я свършиш, те ти отговарят с награда, ако не я свършиш, си намират начин и време да те лишат от нещо, например да те спрат от работа“. Съдът не кредитира свидетелските показания в тази им част, тъй като не съответстват на писмените доказателства по делото и съдържат силно субективно и елементарно обяснение на причината за спиране от работа „там така правят с всички“.

Според П. Х. бил единственият човек, който знаел как да се обърне към

институциите, за да поиска помощ и закрила. Когато в администрацията видяли поредното му писмо, започнали проблемите му в К.. За да пише жалби, ищецът помагал и на други лишени от свобода. Тогава от администрацията просто го спирали от работа. По идентични съображения съдът не кредитира свидетелските показания и в тази им част, които противоречат и на писмените доказателства по делото.

Относно преместването на К. в Затвора [населено място] ответникът е представил Заповед № Л-5175 от 05.12.2022 г. на зам. главен директор на ГДИН (л.53), с която на л.св. Х. А. К. е разрешено да изтърпява наказанието си в корпуса на Затвора [населено място], за нуждите на обслужващата дейност, като „работник поддържа контролно-следова полоса“, от понеделник до събота – 8 часов работен ден. Това станало във връзка с декларация на л.св. К. и предложение на началника на Затвора [населено място].

По-нататък свидетелят П. установява, че двамата се преместили заедно от К. в Затвора С., към края на 2022 г., в която част показанията съответстват на писмените доказателства по делото. В Затвора С. и двамата били от открит тип. С Х. работели като полосари - на най-външната пътека преди оградата на затвора. Работата била да поддържат външната полоса. Когато си свършили работата, се прибирали и оставало време за каре. Който пожелал и имал време, можело да излезе на двора. Тъй като и двамата били от открит тип, те не били заключвани в спалните помещения. Т.е. ако искаш да излезеш, може да излезеш на каре, служителите не те спират, независимо, че има официален час за каре.

П. потвърждава, че в Затвора С. са работили събота и неделя „на багаж“, *но това ставало по собствено желание*, тъй като по този начин се увеличавали допълнително спечелените дни за освобождаване от наказанието. Така, който искал по собствено желание, работел събота и неделя, за да си намали наказанието, но всичко било по тяхна молба, за което официално получавали кръстче за това, че са работили (кръстче означава работен ден). На въпрос на прокурора, свидетелят потвърждава, че работата на багаж събота и неделя не можело да се случи по разпореждане на администрацията и без съгласието на лишения от свобода.

В тази им част (относно престоя на каре и работата „на багаж“) съдът кредитира показанията на св. П.. От една страна, същите съответстват на режима на лицата в Затвора [населено място] (открит тип) и от друга страна, в тази им част са обективни и описателни показания на свидетел-очевидец. От същите, а и съответно на открития тип изтърпяване на наказанието, се установява, че ищецът не е бил лишен от възможността да ползва престой на открито *и извън часовете за това, нито твърденията, че режимът му в Затвора С. бил като „строг режим“*, че бил изолиран и имал право на каре веднъж на ден от 17:00 часа до 18:00 часа. Относно „работата на багаж“, не само не се установява, че същата е свързана с нечовешко и унижително отношение, но нещо повече – била е изцяло по лично желание на лицата и с благоприятен за тях резултат – водела се като работен ден и с това спомагала за намаляване на наказанието. Дължим е извод за липса на нарушение на чл.3 от ЗИНЗС.

Свидателят П. установява, че цялата група от открит тип в Затвора С. била от

около 15 човека. Тя била настанена в общо голямо помещение, в което били обособени отделни спални. Те не били заключени и във всяка спалня имало по двама, трима човека. Това било таванско помещение, със скосени тавани. В тези помещения в Затвора С. *имало топла вода денонощно*, но в К. *нямало*. Лично според П. таванското помещение в Затвора С. *не било пренаселено*. В тази им част съдът кредитира свидетелските показания като съответни на писмените доказателства по делото.

Установява се от писмо рег. № 5384/02.05.2024 г. на началника на Затвора С. (л.59-60), че на **09.12.2022 г.** л.св. Х. А. К. е настанен на територията на Затвора [населено място], където пребивавал до освобождаването му на 29.03.23 г. Със Заповед № 504/23.11.22г. на началника на Затвора-гр.С. на лишения от свобода е възложено да полага труд като „Работник поддръжка на контролно-следова полоса“, от понеделник до събота по 8 ч. Лишените от свобода, категория „открит тип“, назначени за нуждите на обслужващата дейност, се настаняват на територията на 3-та група в Затвора-гр.С.. Територията на 3-та група е обособена в подпокривно пространство, като видно от приложените декларации на лишените от свобода пребивавали в различен период от време в едно спално помещение с Х. А. К., битовите условия са добри и никога не е имало липса на течаща топла вода. Според приложените декларации на други л.св. в спалните помещения са били настанени по двама или трима лишени от свобода, което отговаряло на изискванията за жилищна площ съгласно ЗИНЗС. След проверка в затворническото досие и видно от приложената справка от деловодната система на Затвора-гр.С., по време на пребиваването си на територията на 3-та група, Х. К. не е сигнализирал писмено за неблагоприятни условия, все едно, че е на „строг режим“, както и, че е принуждаван да работи извън възложените му със заповед трудови задължения.

Приложена е декларация от л.св. Т. М. Т. от 3-та група, от 30.04.2024 г., според която същият е пребивавал съвместно с л.св. К. в 4-то спално помещение, в което не е имало лоши битови условия или липса на течаща топла вода, като в помещението били настанени трима думи. Според декларация от л.св. Б. Н. Г. от 3-та група, от 30.04.2024 г., същият е пребивавал съвместно с л.св. К. в 5-то спално помещение до освобождаването на К., в което не е имало лоши битови условия или липса на течаща топла вода. В спалното помещение пребивавали само двамата.

Установява се от Докладна записка рег. № 15039 от 24.07.2024 г. на ИСДВР на 3-та група към Затвора С. (л.110-111), че л.св. К. е настанен на територията на 3-та група на Затвора [населено място] на 09.12.2022г., преразпределен от З. „К.“ във връзка с лично подадено заявление за назначаване на работа в комунално- битовата и обслужваща дейност на затвора [населено място]. Първоначално е пребивавал в спално помещение № 4 с *още двама лишени от свобода* - Г. А. Г. /починал на 04.01.2024 по време на ВПН/ и Т. М. Т. /понастоящем все още на територията на затвора [населено място]/. След измерване на помещението, е установено, че същото е с размер **от 16,80 кв.м.** Обзаведено е с две легла, две маси, два стола, две шкафчета и една секция. На по-късен етап от престоя си в 3- та група, Х. К. е преместен в спално помещение № 5, където е пребивавал заедно с лишения

от свобода Б. Н. Г. /освободен условно предсрочно на 30.04.2024г./ Помещението е с **размер 17,50 кв.м.**, обзаведено с две легла, две маси, два стола, две шкафчета и две етажерки. Подовите настилки и в двете помещения са ламиниран паркет. И двете помещения имат прозорци, осигуряващи пряка дневна светлина. На територията на 3-та група са обособени две санитарни помещения - едното е само санитарен възел, а второто е санитарен възел с баня. Топлата вода се осигурява от ТЕЦ- С. и Паровата централа на Затвора [населено място], като достъпът на лишените от свобода, настанени в трета група е денонощен, тъй като съгласно нормативните разпоредби, лишените от свобода, настанени в открит тип не нощуват в заключени спални помещения. В Затвора С. л.св. Х. А. К. е бил назначен на длъжност „полосар“ по негово лично подадено заявление и на основание Заповед № 504/23.11.2024г. на началника на затвора [населено място] с работно време понеделник- събота, 8 часов работен ден /чл. 79, ал.3 ЗИНЗС/. Поддържането на контролно-следовите полоси се осъществява на открито, тъй като същите са разположени по периферията на Затвора [населено място]. Същият е работил по щата на затвора, за което е получавал съответното нормативно разписано трудово възнаграждение и положеният труд е допринесъл за редуциране размера на наказанието.

Лишените от свобода, изтърпяващи наказание в условията на открит тип нямат изрично обособено време и място за престой на открито, тъй като самият тип пенитенциарно заведение е открит. *Освен това, два пъти седмично на лицата се осигурява възможност да пазаруват в магазини извън затвора храни и продукти, включени в списъка, утвърден от министъра на правосъдието, провеждат контактно свиждане със своите близки, разполагат с пари в брой.*

Така предоставените по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС от ответника данни в Докладна записка рег. № 15039 от 24.07.2024 г. на ИСДВР на 3-та група към Затвора С. (л.110-111), напълно съответват на свидетелските показания на св. П.. Конкретно относно размерите на помещенията (16,80 кв.м. и 17,50 кв.м) математическо изчисление показва, че дори при трима настанени лица, същите надвишават 5 кв.м. на човек, което съответства на критерия за липса на пренаселеност, както посочва и св. П.. Установява се постоянно наличие на топла вода от ТЕЦ, открит тип на изтърпяване на наказание, без лицата да са заключени в спални помещения и дори на етажа, при свободен достъп „до каре“, т.е. свободен престой на открито. Въз основа на изложеното съдът приема, че от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не се установяват твърденията на ищеца за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС по отношение на условията на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място].

Съдът приема, че свидетелските показания на другия разпитан по искане на ищеца свидетел А. М. А. не доказват твърденията в исковата молба. Св. А. познава ищеца от Затвора [населено място], но там не са били в общо помещение. Според свидетеля, в К. ищецът имал проблеми с местенето, но не помни Х. да му се оплаквал конкретно в какво помещение и с кого е бил настанен. Свидетелят А. е пребивавал в Затвора [населено място] от 2021 г. до 2022 г. и установява, че лишените от свобода по цял ден са били отворени,

ищецът също по цял ден бил отворен. Свидетелят не е бил в трета група на ЦСЗ и не си спомня Х. с кой е бил настанен там. Тези свидетелски показания или не потвърждават наведените в исковата молба обстоятелства, или директно ги опровергават.

4. Относно престоя на ищеца в З. „К.“ в килия с неблагоприятни условия, в които имало "три-четири котки" и агресивен, бисексуален ром Т. Н. В., който го биел, причинявал му сексуален тормоз и го изнасилвал.

На първо място, се посочи по-горе в решението, че на 24.10.2022 г. ищецът е преместен в друго спално помещение във връзка с негова жалба, а не както си твърди в исковата молба, тъй като „бил принуден и заплашен от ИСДВР И. И. и ИСДВР А. С.“.

Свидетелят И. посочва, че на 24.10.22 г., след като бил преместен при друг ИСДВР, ищецът бил преместен в друга група и настанен в [жилищен адрес] спално помещение № 1, заедно с л. св. Т. В.. Свидетелят И. познава л.св. Т. В. и установява, че ако той е бисексуален, то той би бил от обратния пол, т.е. той би бил слабият пол, тъй като е слаб и кльощав циганин, не прилича на насилник, а по-скоро „е било обратното“. Св. И. не установява случай, при който друг лишен от свобода да се е оплаквал, че е насилван сексуално от Т. В.. Носели се вътрешни слухове, а именно, че Т. си търси друго, а не той да насилва.

Свидетелят П. също познава Т. В., за който посочва, че „се държал странно, но не може да каже дали е бисексуален“. Свидетелят описва Т. В. като слаб и висок. Х. бил в едно помещение с В., но не за дълго. Според свидетеля, имало подготвена случка от администрацията на ЗО „К.“ срещу Х. К.. Всички л.св. били на двора и от четвъртия етаж се чуло как Т. започва да вика, че Х. го е изнасилвал, и от там станало проблем, а когато стане проблем в една стая, лишените от свобода се разделяли. *Х. лично не се е оплаквал на свидетеля от Т..* П. потвърждава, че Т. е гледал в спалното помещение котки, в първи блок на 4-ти етаж, тъй като си качвал котки в там. Всичко в спалното помещение било разхвърляно от котките и имало силна миризма. Там постоянно било отворено навсякъде, котките били външни и си прескачали оградата.

Съдът кредитира показанията на св. И. и св. П. в тази им част, доколкото си съответстват по отношение на факта, че л.св. Т. В. „бил от слабия пол“, той бил слаб и кльощав циганин, който не приличал на насилник, а по-скоро „е обратното“. Св. П. дори посочва конкретен случай, при който не В., а К. е посочен като насилник. Съвкупното тълкуване на тези показания навежда съда на извод за недоказаност на твърденията на ищеца, че е бил тормозен сексуално и „изнасилван“ от л.св. Т. В..

Съдът не кредитира показания на свидетеля Т. П. П.. Независимо, че П. е пребивавал съвместно с ищеца в З. „К.“ през 2022 г., т.е. това са показания на свидетел очевидец, същите не съответстват на писмените доказателства по делото, което разколебава тяхната достоверност. Според св. П. Т. В. е гей и Х. бил настанен при него, а свидетелят бил настанен в същата килия, *били тримата*. От всички други доказателства по делото се установява, че К. е бил сам с В. в общо помещение, т.е. били са само двамата, а не трима, както посочва св. П..

В останалата им част показанията на св. П. не са на очевиден, а пресъздават казано от К., за когото се установи по делото, че е силно манипулативен, а от друга страна – в тази им част свидетелските показания са заинтересовани в полза на ищеца. Лично свидетелят П. не бил виждал В. да посяга на Х., *но Х. му се е оплаквал, че Т. В. го е тормозил сексуално*. С оглед пресъздаването на впечатления (Х. му се оплакал) и поради противоречието им с другите свидетелски показания, съдът не кредитира показанията на П. в тази им част. Тримата разпитани свидетели са категорични, че в общото спално помещение с Т. В. имало 3-4 котки, придружено със силна миризма от тях. Дори да се приеме за доказано това обстоятелство, съдът не намира, че същото достига прага на суровост, необходим, за да се установи нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС.

5. Относно наложено дисциплинарно наказание със Заповед № 220 от 04.11.2022 г., отменена със заповед № 36 от 17.11.2022 г. на началника на затвора:

Със Заповед № 220/04.11.2022г. на началника на З. „К.“ на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ за извършено нарушение по смисъла на чл. 100 ал. 1 и ал. 2, т.7, във връзка с чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 4 от ЗИНЗС. Заповедта касае случай на физическа саморазправа между л.св. Т. Н. В. и л.св. Х. А. К. **от 28.10.2022 г.** Не е спорно, че със Заповед № 36 от 17.11.2022 г. на началника на Затвора С., е отменена Заповед № 220/04.11.2022г.

Макар формално с отмяната на наложеното дисциплинарно наказание да е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 от АПК, съдът приема, че ищецът не доказва претърпени неимуществени вреди във връзка със отменената Заповед № 220/04.11.2022г. на началника на З. „К.“. Нито едно от събраните по делото доказателства, включително свидетелските показания на поисканите от ищеца свидетели, не установява претърпени от него неимуществени вреди във връзка с наложеното му дисциплинарно наказание.

Дължим е извод за неоснователност на претенцията за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС с тази й част.

6. Относно карта-лавка в Затвора [населено място]:

Ищецът твърди, че картата му за лавката била блокирана, с което умишлено бил оставен без парични средства. ИСДВР А. С. му казала, че „няма да види пари на ръка“. Карта лавка била активирана няколко дена след като бил преместен от З. „К.“ в Затвора [населено място], около 14-15 декември 2022 г., *като дотогава умишлено бил лишен от парите си*.

Установява се от писмо рег. № 14785 от 19.07.2024 г. на НС „ФЛКЛ“ към Затвора [населено място] (л.112), че програма „Prisoners“ няма опция за проверка дали картата на някой лишен от свобода е била блокирана за минал период, а единствено за проверка дали е блокирана към настоящия момент. Въз основа на тази информация съдът приема, че съществува техническа възможност за „блокиране на карта-лавка“, както поддържа ищецът.

Противно на твърденията му обаче и от приложено извлечение за трансфери на картата на л.св. Х. А. К. за периода от 01.10.2021 г. до 29.03.2023 г. (л.113-115) се установява, че за исковите периоди от 10.09.2021 г. до

10.02.2022 г. и от 26.06.2022 г. до 09.12.2022 г., както и в Затвора [населено място] за периода 09.12.22 г. до 29.03.23 г., по картата на ищеца № [ЕГН] *постоянно има трансфери (разходи и приходи), т.е. картата е ползвана, а не е била блокирана.*

Свидетелят И. установява, че лишените от свобода в ЗО К. и изобщо в открит тип общежития в България разполагат с пари на ръка в размер до една работна заплата в страната. В Затвора С. имало лавка, която работи единствено със затворнически карти, които важат само на територията на Затвора С.. В Затвора С. тези, които са от открит тип и имат право да работят, спят в отделно помещение, на отделен етаж, обособен само за тях. В Затвора С. Х. работел като „полосар“ и като такъв, той би имал възможност да *разполага с пари в брой*, но не можело да влиза в корпуса на затвора с тях, трябвало да ги остави в обезопасено шкафче в спалното си помещение. В Затвора С. л.св. от открит тип били карани веднъж или *два пъти седмично в магазин извън затвора, където те си пазарували с пари в брой*. Дори л.св. да пребивава в ЗО К., той държал в себе си картата-лавка, защото, когато има дела или други процедури, при които пребивава в Затвора С. около 3 - 4 дни, тогава пазарувал с картата. Лично свидетелят И. не е извършвал действието „спиране на карта-лавка“ и не знае то да е извършвано спрямо К..

Според свидетеля П. лишените от свобода от открит тип в Затвора С. разполагали с пари в кеш, които се съхранявали в каса до входа на затвора. Началникът на затвора давал ключове на всеки л.св. *Два пъти в седмицата ходели на външен магазин, на пазар*. Тези пари в кеш били за външния магазин, докато в Затвора С. се пазарувало с карта. Свидетелят П. *не знае случай картата-лавка на Х. да е била блокирана*. Установява случай, при който му спрели парите в К., тъй като там „всичко било в кеш“ - просто нарочно му ги дали *една седмица по-късно*. Според свидетеля, *през целия престой в Затвора С. не са ходили до лавката, тъй като изцяло си пазарували отвън*. В К. нямало къде да ползваш карта-лавка.

При съвместната преценка на свидетелските показания на И. и П. съдът приема, че карта-лавка може да се ползва единствено на територията на Затвора [населено място], но според П. *„през целия престой в Затвора С. не са ходили до лавката, тъй като изцяло си пазарували отвън“*, която възможност се потвърждава и от И.. На територията на З. К. карта-лавка е неизползваема, а в исковата молба липсват твърдения, че се касае за ползване на картата-лавка по време на превеждане на л.св. К. от З. Качизене в Затвора С. за явяване по дела. Дори да съществува техническа възможност за „блокиране на карта-лавка“, подобно блокиране не се доказва по делото, нито при престоя на ищеца в З. Качизене, нито в Затвора С.. Дори да съответства на обективната действителност твърдението на св. П., че в З. К. „просто нарочно му дали парите една седмица по-късно“, то това нарушение не достига изискуемия праг на суровост за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС. Освен това, самият ищец твърди, че „картата му е била активирана няколко дена след като бил преместен от З. „К.“ в Затвора [населено място], около 14-15 декември 2022 г., *като дотогава умишлено бил лишен от парите си*“. Освен, че не става ясно „как умишлено е лишен от парите си“, дотогава ищецът е бил в З. К., където карта-лавка е

неизползваема, а след това е могъл да я ползва в Затвора С., където обаче „си пазарували изцяло откън“. Съдът приема, че изцяло се касае за т.нар. кверулантно поведение на ищеца и склонност към оплаквания от обстоятелства, които не съответстват на обективната действителност.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Т. П. П. от една страна поради противоречието им с останалите свидетелски показания (св. П. *не знае случай картата-лавка на Х. да е била блокирана, независимо, че са били заедно в З. Качизене и в Затвора С.*), а от друга страна – тъй като свидетелят пресъздава оплаквания от К., за когото се установява, че е силно манипулативен, свидетелските показания на П. са заинтересовани в полза на ищеца. Според св. П. картата и сметката на Х. били блокирани, *но не знае по какви причини и за какъв период*. Х. се ядосвал и оплаквал, че му е блокирана картата. Самият той не знаел по какви причини картата му е блокирана, само се ядосвал. Освен като противоречиви на другите свидетелски показания и заинтересовани в полза на ищеца, показанията на св. П., поради липсата на конкретика в тях, не доказват по необходимия категоричен и несъмнен начин, че карта-лавка на ищеца е била блокирана.

По изложените съображения съдът намира за недоказани твърденията на ищеца за нарушение при ползването на карта-лавка за Затвора С..

Както съобразно цитираната практика на Съда в С., така и съгласно чл.284, ал.2 от ЗИНЗС в случаите по чл. 3, ал. 2 съдът следва да вземе предвид *кумулятивното въздействие* върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора. В конкретния случай, съдът установи, че част от твърденията на ищеца за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, са недоказани. В друга част наведените в исковата молба факти и обстоятелства не достигат прага на суровост за установяване на нарушение по чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС. Съдът следва изрично да отбележи, че дори да съобрази съвкупното въздействие на всички фактори, които ищецът е описал в първоначалната исковата си молба и последвалите уточнения, то не може да се приеме, че тяхното кумулативно въздействие достига прага на суровост за установяване на нарушение по чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС. Липсват всякакви данни по делото оплакванията на ищеца да надхвърлят обективно присъщите ограничения при изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“.

По изложените съображения е дължимо изцяло отхвърляне на исковата претенция.

При този изход на спора разноски следва да се присъдят в хипотезата на чл.286, ал.2 ЗИНЗС – когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските на ответника по производството възлизат на дължимото съгласно чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение, което следва да се присъди в максималния размер от 150 лв. съгласно чл.27ж от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразно фактическата и правна сложност на спора и наведените в исковата молба многобройни фактически обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 285 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 от

АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, **Административен Съд С. - град, I отделение, 69 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО иска на Х. А. К., ЕГН [ЕГН], [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" за присъждане на обезщетение на основание чл.284-286 от ЗИНЗС за неимуществени вреди в размер на 2000 лв. поради поставянето му в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода в периода от 10.09.2021 г. до 10.02.2022 г. и от 26.06.2022 г. до 09.12.2022 г., както и в Затвора [населено място] за периода 09.12.22 г. до 29.03.23 г.

ОСЪЖДА Х. А. К., ЕГН [ЕГН], [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на основание чл.286, ал.2 от ЗИНЗС на Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Тричленен състав на Административен съд София град.

СЪДИЯ: